

Ориенталска приказка, или не ядосвайте архитекта!

Част Първа: Който търси, намира.

Имало едно време един владетел, който си умираше да ходи на бойни походи да разорява съседните форми на управление. Кратко се пише в приказките, но инак дълго време той досаждал на близки и далечни родствени и не толкова племена и народи. До владетелските уши достигали все по-често слухове, че тези уж покорени поданици се канят да дойдат и да му набият чемберите в буквален и преносен смисъл. Между два похода владетелят се замислил и решил, че понеже вече бил на възраст да дондурка внучета, е редно да си построи крепост, в която да доживее сетните си дни. Дотук планът вървял по мед и масло, но търсенето на архитект се оказало проблематично.

Нямало начин да не бъде така и вина за това имал владетелят лично и неговата политика в частност. На кой му трябвало да строи дворци и храмове, та после разни безобразни да идват да му ги трошат (още не било модерно да си ги носят у дома и да правят там музеи). Къде по-лесно било капиталните инвестиции да се държат в коне, шатри и килимчета, а също така в съгледвачи и пастири. Съгледвачите имали зорки погледи и добре чуващи уши. При отблясъци от щитове и дрънкане на саби те бързо предупреждавали племето си, което навивало килимчетата, сгъвало шатрите, яхвало конете и отпрашвало на безопасно разстояние. Номадският начин на живот далеч не способствал за развитието на сложните архитектурни форми.

Във всяка ориенталска приказка има поне един везир, отличаващ се с особена съобразителност. Така мислел и владетелят, затова повикал везира на външните отношения, който от скука се шляел къде ли не. Държавният глава поискал да знае къде има земя, която да е отгледала архитекти. Даже един стигал, владетелят не бил придиричив, но трябвало да е безспорно надарен. Везирът на външните отношения, макар иначе да бил дублажна фигура, щото всичките отношения ги определял шефът му, в това време си мислел за една особено надарена ханджийка в една далечна северна страна, чието име излетяло от устата му. А словото, както е известно, не е птица, веднъж излетяло, не може да се върне обратно. Владетелят наредил срочно да се състави делегация, която да бъде пратена да доведе архитект. Везирът на външните отношения тамън да се зарадва, че ще отиде пак да види ханджийката на държавни разноски (а владетелят не преглеждал в детайли отчетите за режийните на делегациите, това било известно на целия диван) и хоп, към екипа бил присъединен везирът на питейната вода, известен стар язваджия, стар ерген и стар приятел на владетеля, който изключително го ценял заради неимоверния му ръст, даващ прекрасна гледна точка над тълпата граждани. И делегацията, малко посърнала като мокра кокошка, потеглила на север.

Пътят им минавал през пустини и цветущи долини, през трънаци и шубраци, през реки и езера (тях ги заобикаляли), хълмове и пропасти. Постепенно делегатите сменили тънките свилени кошули на памучни, после навлекли по едно елече, после по две, после закупили кожуси и ботуши с козината навътре като истински варвари. Но везирът на външните отношения, воден от светлото

и обло видение на ханджийката, продължавал да мотивира спътниците си да продължават все на север.

Дълго вървели нашите делегати и полека-лека в стройните им редици и колони взел да нараства бунт. И как нямало след като по пътя, който били изминали, имало много и чудесни дворци, широки каменни постройки без въображение, но пазещи достойно. Везирът на външните отношения бил непреклонен – владетелят искал архитект, който да отрази неговото могъщество, а не строител на казарми. Тук везирът получил съвършено неочаквана подкрепа от неговия колега везир, който от дългото пътешествие определено бил заякнал и вече не бил толкова изтощен и бледен. А то шега работа ли била неговата, да отговаря за качеството на водата в цялата империя, това стрес, това опитване на проби, той пак държелив организъм бил, на неговото място преди него везирите я се задържали от дъжд на вятър, я по-кратко.

Колкото по на север отивала делегацията, толкова по-сложни ставали архитектурните форми, с повече и по-високи стени, с повече и по-заострени покриви. Усложнявал се и етикетът при обличане, защото трудно можело да се отгатне кой точно член на делегацията язди на бяла кобила, ако той не си е сложил над най-горния слой дрехи идентификационния шал. Така се родил обичаят да се носят ленти на ордените – от шалчетата с игли за закопчаване. Да, постепенно вълнените ленти били изместени обратно от копринени, а иглите ставали все по-сложни, украсени със скъпоценни камъни, деликатни емайли и изящен филигран, но смисълът си оставал същият – да се разпознават нашите хора.

Но дори ако човек забравя за щастието, то не забравя за него. В един прекрасен ден делегацията се озовала в един северен град с изключителна архитектура и още по-изключителни кръчми. Везирът на външните работи проявил чудеса от мнемоника и намерил хана, който бил причина той да тръгне на път. Делегатите скоростно разтоварили багажите си и се разположили по стаите и оборите, а двамата везири отишли да чакат ханджийката в салона. Докато един отрок носел насам натам едни съдове напълнени с медовина, друг отрок носел дъски с нарязани разни суджучета и сиренца, а също кисело зеле и квасени ябълки. Везирът на външните отношения от вълнение не можел да хапне хапка, затова на везирът на питейната вода се наложило да отстоява честта на империята съвсем сам. Както вече споменахме, за времето на пътешествието той бил укрепнал достатъчно.

И ето, настъпил мигът, в който ханджийката се върнала и първата ѝ работа била да посети високите гости. О, колко дълбоко разочарование очаквало везира на външните отношения! Бледата девойка, която той помнел, нямала много общо с пищните форми на ханджийката, освен в една област, която съществено била увеличена. Бледнорусите ѝ коси били все така буйни и не можели да бъдат удържани от тежките плитки, сините ѝ очи били все така бездънни като планински езера с чудовища в тях, кожата ѝ била все така бяла като снега по планинските върхове с якове по тях. Но фиданката била отстъпила място на добре оформено дръвце и това разбило сърцето на везира на външните работи както пролетен ледоход разбива мост, построен на неподходящо място. Държавният мъж свел поглед, за да не издаде скръбта на сърцето си.

Докато единият везир свеждал поглед, вторият успял да се откъсне от ребърцата със сос от червени боровинки и погледнал към домакинята. Картината, която се открила пред очите му, била великолепна: стопанката на хана си имала всичко на място, в размер достатъчен за да не се губи в богатирски ръце, кожата ѝ била като бита сметана с една лъжица сладко от горски ягоди, зачервените и от студа бузи били като ранните ябълки в градините на везира, косите ѝ били като венец от житни стръкове, но издайническите къдрици давали заявка за мекота, а синевата на очите и била като небето след вечеря. Сърцето на везира на питейната вода било вече подгрято от обилна доза медовина – при вида на ханджийката то просто се стопило окончателно. Тъй като таванът на кръчмата не бил съобразен с неговия ръст, той се навел в дълбок поклон пред дамата, за да и засвидетелства уважението си. Като старши по възраст и ранг, той се числял шеф на делегацията, право, което дотогава той с радост предоставял на младшия си колега.

Ханджийката била добра по душа и изобщо разбрано момиче. Само с няколко руни и няколко скетча тя схванала какво точно трябва на уважаемите гости. Но думата „назаем“ не била убедителна – кой ще ти връща архитект от другия край на географията. То верно, че в този период географията не била толкова голяма, колкото ни е известна днес, но пак си било прилично разстояние. Пък и добрите архитекти не са като картофите, да станат за един сезон. Никак не и се искало градчето да се лишава макар и от един от неговите си. От друга страна, не вървяло да се изпроводят гостите с празни ръце – няколко диплянки не били достатъчни. В русата главица започнал да се оформя един доста рискован план.

Докато делегатите се унасяли в сладки сънища на истинските одъри вместо на гола земя, ханджийката се загърнала по-плътно в шала си, взела един фенер и се запътила към централния площад на градчето. Там тя почукала на една обкована с желязо врата. Нощната стража отворила малкото прозорче и попитала какво има.

- Не ми се обяснявай, а иди вдигни градоначалника! – вежливо помолила дамата.

Нощната стража прекрасно знаела къде има топло кътче през студените нощи, които били доста често явление в северната страна, и бързичко отворила вратата за късната гостенка. Докато единият страж разпалвал огъня в камината, другият потропал на вратата на градоначалническата спалня. Градоначалникът не по-зле от стражата бил информиран къде правят най-добрите наденички в града и къде дискретно могат да се разменят няколко думи с опозицията, без местните журналисти да изпишат три пергаментна глупости, затова веднага сменил нощната си шапчица на домашния си калпак и наредил на стражата да донесе едно дамско питие в салона.

Дамата приела питието и минала направо към въпроса поставен от чуждоземните гости.

- Това изтичане на мозъци е недопустимо! – твърдо рекъл градоначалникът.
- И аз така мисля, но все ще се наложи да им дадем нещо. Та ми мина през ум дали не можем да им пробутаме Оле-Мале!
- Йохана, скъпа, това е абсолютно гениално! – плеснал с ръце градоначалникът.

- Въпросът е под какъв сос ще бъде поднесен! – засмяла се ханджийката.
- Да, тук трябва да се подходи творчески. Чакай да донеса таблетката с восък да не пропуснем нещо!
- Първо, трябва някак да го кръстим. Не върви да му викаме Оле-Мале, веднага ще разберат що за специалист е. Но и не трябва да е много далеч от това, че няма да се обръща като го викат.
- „Малоле“ става ли? Те и без това ще трябва да му викат по няколко пъти, все ще улучат.
- Става, ето, архитект Малоле, звучи даже екзотично. После, за портфолио ще покажем само Голямата Кръгла Кула, чувал съм, че по онези земи има такива подобни, нали Оле-Мале, исках да кажа Малоле, разказваше за едни мурафети ли бяха, минарети ли бяха. Нещо познато да има, да могат после да разказват за симбиозата между културите.
- Нещо като зеле с ориз имаш предвид сигурно... Ако му ръгнеш малко свинско, ядва се, от опит знам, макар че с тези цени на ориза какви опити, нищо не остава! – засмяла се Йохана
- Добре че ми напомни! Няма да споменаваме, че от неговия опит нищо не останало от носа на как беше, свинкс някакъв. Добавяме към рекламата и пътешествията по далечни страни за придобиване на опит по международни проекти. А ако много приказва той сам, ще му припомним как миналата година го крихме в долапа две седмици, докато си отиде онази делегация с тюрбаните, дето го търсеше под дърво и камък да му изплати хонорара с бичове.
- Особняци бяха, наистина, колко свинкови носове им предложихме, един не щяха да куснат, сигурно от уважение към техния свинск, може да е някаква местна порода специална, на изчезване да е, знае ли човек.
- Какво още да допишем? – почеса се по рошавата глава градоначалникът.
- Че обезателно трябва да му осигурят огледала. Той откакто ходи в тази страна при онзи Леонардо, само огледала са му в главата! Нали работи при мен да си отработва потрошеното от когато скача от градската камбанария, беше лъснал всичките тенджери и тигани като стъкло да пробвал как се отразяват. Щях да си помисля, че е суетен, ако не беше толкова гламав, да е жив и здрав, щял да лети един ден! Да, ако го хвърлят от високо, със сигурност. Колкото и малко акъл да беше имал преди това – оставил го е при италиец. Поне да беше при италийка, ами и това не е... Беда ходеща, не ами, живо Оле-Мале си е. Ако го вземат, поне тук няма бели да прави, пък на она варварин какъв дворец му трябва толкова!

На сутринта Йохана поднесла на гостите си закуска и под сурдинка им намекнала, че в града имало един фантастичен архитект, истински художник, не от този свят, ама това неговото творчество си било съвършено специфично. Очите на делегатите светнали, макар че везирът на питейната вода доловил нещо в ентузиазма на ханджийката. Когато животът ти зависи от опитването на разни чисти напитки поднасяни ти от ентузиазирани изследователи, то си върви със занаята. А не си уцелил нюанса в ентузиазма им, а си овакантил длъжността. Но в главата на везира на питейната вода бил започнал да се оформя един доста рискован план.

В същото време градоначалникът инструктирал Оле-Мале. Инструктажът бил кратък и се състоял от четене на списък на потрошена градска собственост, пострадала от екзотичните опити на архитекта. Когато калемът бил теглен, сметката представлявала толкова, колкото Оле-Мале не можел да изплати, ако щял да построи стъклена пирамида в центъра на Лутеция, което си било башка проект. Тъй като в обозримо бъдеще такъв проект не се предвиждал, новоизпеченият Малоле се съгласил да тръгне с чуждоземците, при условие, че си вземел библиотеката с него, което твърдо му било обещано.

Йохана се нагърбила с преговорите, като обяснила на везирите, че в нейния хан клиентите получават комплексно обслужване, а и ставало въпрос за деликатни отношения. След кратка среща с градоначалника и Малоле било решено той да бъде снабден с подходящо облекло за сметка на градската хазна (което било минато по сметката за достойни погребения на малоимущи граждани, отдавна заложена в бюджета). Също така градоначалникът се задължил да устрои прощален пир за цялото гражданство – той имал твърдото обещание за спонсориране от поне три-четвърти от търговската гилдия в обмен на твърдо обещание Малоле да не се вясва повече в чертите на града. Последната четвърт били именно шивашката гилдия, която веднага са заела със задачата, примамвана от визии за прет-а-порте и износ на местна мода с цел завоюване на чуждестранни пазари.

-Трудно беше! – честно заявила Йохана, тоствайки везирите с успеха на преговорите. – Гражданите сълзи ще леят, когато го изпращаме!

Това последното не било лъжа. Чуждестранната делегация тръгвала обратно към страната си, заедно с Малоле и три допълнителни коня, натоварени с неговия гардероб и книги, папируси, огледала и стъкленици. Прощалният пир продължил два дни и на третия цялото гражданство се било строило в шпалир да изпрати делегатите. Множество граждани, особено живеещите около градската камбанария, открито плачели, макар да изобразявали радост на лицата си. Това извънредно успокоило везира на външните работи, защото говорело за любовта на потребителите към дизайнера. Везирът също бил надникнал в дипломатическата поща и бил оценил качеството и количеството нови дрехи, които архитектът бил взел със себе си. Нямамо съмнение, че практиката му е добре платена. Везирът споделил тези си наблюдения с по-възрастния си колега, с което затвърдил окончателно решението му.

- Не може така да не дадем нищо в замяна на този драгоценен жител на града! Аз предлагам да остана тук, като малка отплата за дара, който ни е връчен! Все ще се намери приложение, мога да връзвам суджучетата толкова нависоко в комина, колкото никой друг...
- Но как ще обясня отсъствието ти на владетеля, той ще ме опече жив за това, че съм те изоставил!

- Няма нужда да му се казва изобщо, че си ме изоставил. Ще му речеш, че съм се поминал по пътя, ще да е било от лошата вода в тези краища. Той ще разбере и от главата ти косъм няма да падне!
- А останалите делегати? Те ще ме издадат веднага!
- Не се притеснявай! Аз ей сега ще се престоря, че ми е зле, ще ме оставиш в хана, аз ще настоявам да тръгнете преди градските власти да са размислили и тихо ще се оставя да умра в прегръдките, тъъ, ръцете на Йохана. Можеш дискретно да ми оставиш малко фондове, за достойно погребение...

Везирът на външните отношения бил относително млад и си мислел как намирането на драгоценния архитект ще се отрази мълниеносно на кариерата му, още повече, че славата за това откритие нямало да бъде делена с везира на питейната вода. Младият везир си оставил само достатъчно пари за пътешествието обратно и изсипал останалото в кесията на колежата си, който тутакси я пхнал в пазвата си и се хванал за сърцето по сценария. Последвала суматоха, прощални сълзи от гражданството да не би да се отложи пътешествието, прощални речи с драматична грижа за държавните интереси и градските порти с трясък се затворили зад нашата делегация. Сигурно градоначалникът бил наредил така, за да не могат гражданите да премислят и да се втурнат след архитекта си, мислел везирът на външните отношения. Само някой идиот да се опита, мислел си градоначалникът, давайки сигнал за третия, завършващ ден на пира и всеобщата радост.

В това време в хана Йохана се навела над везира на питейната вода и сложила ръка на сърцето му. През ръцете и били минали множество пилигрими, които били изпуснали последния си дъх в нейния хан. Везирът не изглеждал като никой от тях. Една голяма ръка се стрелнала и уловила ръката ѝ.

- Така си и знаех, изобщо не си умрял!
- Толкова съм умрял, колкото онзи момък, дето замина за нашенско, е архитект, - засмял се везирът.
- Откъде ти дойде тази идея? – опитала се да бъде сериозна Йохана.
- Ако се ожениш за мен, ще ти кажа! – надигнал се богатирът от леглото. Чувалчето в пазвата му звъннало вероятно случайно.
- Как бих могла да устоя на такова предложение? – засмяла се Йохана. – Но ще разказваш в подробности! Ще си го запиша в брачния контракт!

Част Втора: Огледала и птици

Докато делегацията на везира на външните отношения изминавала обратно пътя през цветущите пустини и долини, през езерата (които пак заобикаляли), реките, трънаци и шубраците, Малоле не изпуснал перото и пергамента, опитвайки се да скицира колкото може повече архитектурни съоръжения, защото скромните му познания в тази област се ограничавали с нареждането на тухли в кръгчета, смаляващи се към края на композицията. Е, можел да строи частично и пирамиди, но те били известни като погребални сгради, а владетелят на страната, в която го возели, бил все още жив и съдейки по семейната анамнеза, щял да бъде така дълго. За щастие на Малоле, неговите няколко опита да се измъкне изпод бдителното око на везира били приети за разсеяност в търсене на архитектурни архетипове. Водачът на експедицията нямал никакво намерение неговото повишение да му се изхлузи като зле закопчан жартиер. Малоле с умиление си спомнял волния живот при великия си учител, в средата на пустинята дори варенето на човешки очи и приготвянето на препарати от тях му се струвало леко и забавно занятия, да не говорим за грундирането на платна, скубането на кокошки и лъскането на прибори.

Колко ли би се учудил Малоле, ако можело някое птиченце да му намекне, че за същите неща си спомня в този момент и един младоженец. Везирът на питейната вода бил изоставил името, дадено му по рождение и сега бил известен като Йоханчо покрай съпругата си. О, да, веднага щом се разчуло за чудното му възкресение, той доразвил тезата, като поискал ръката на Йохана пред каймака на градското население, който все още празнувал отпътуването на Оле-Мале. Съюзът на двамата млади бил скрепен веднага и подпечатан с големия градски печат, който после дълго време се считал изгубен, докато не го намерили на дъното на една бъчвичка от медовина при подготовката ѝ през следващия сезон. Предприимчивата двойка прекръстила хана на „Изцеляващата ръка“ и на табелката била изрисувана пухкава дамска ръчица стиснала халба медовина.

За чудотворното действие на хана се понесли легенди, тъй като Йоханчо се оказал талантлив готвач, но още по-талантлив разказвач. Тъй като бил пътувал дълго и в далечни места, клиентелата с радост се събирала край огъня да го слуша. Малко по малко дървените пейки заотстъпвали местата си на дървени столове, после на столовете им се появили подлакътници, после възглавнички, после отроците започнали да носят пиенето в малки чашки, а докато чакали Йоханчо да спре да кълца, постоянните клиенти разменяли по някоя клюка, сключвали по някоя сделка и изобщо започнали да не пускат куцо и сакато в кръга около огъня и така се родил първият мъжки клуб със закрит достъп. На опушеното от огнището ъгълче всеки имал право да напише името на този, когото бил поканил. Отначало това се правело за да може Йоханчо да не се мъчи с чуждите му все още имена, но той като обръгнал, се използвало като членски пропуск. Ако никой не изтриел името на опушеното до следващата сбирка, то на по-следващата поканеният имал право да се намести до огъня в строго съответствие с датата на приемането си в това отбрано общество. Традицията и до днес съществува в някои клубове на един остров.

Но да се върнем към първия разказ на Йоханчо, в който той обяснил на благоверната си защо се съмнявал в архитектурските таланти на Малоле, който явно не бил запомнил срещата с богатира преди години поради разсеяност. Ето какво стигнало до ушите на Йохана.

„След като Владетелят, да бъде жив и здрав дълги години да плякосва съседите, реши да победи една малка и горда страна малко по на юг от неговото. При звука на нашето оръжие населението благоразумно се беше изпокрило в близколежащите местности с трудно проходим терен. Понеже нашата армия не обича тичането по баири с неизвестна цел, ние се насочихме направо към централния град, та като го завладеем, свършваме войната и се прибираме за вечеря. Потрошихме малко грънци, да се види, че сме победили, но и с палезите нищо не стана особено, защото малкото постройки, които бяха там, си бяха каменни, не горят, а пък какво да им гориш на едни кокошарници, измазани с кал, ти по-дълго ще ги палиш, отколкото те ще горят, пушек не дават, никакви ефекти.

Както знаеш, на война е прието да се плякосва нещо, затова тръгнахме да търсим какво да награбим. Обаче тамошното население да не са глупави, те се бяха покрили заедно с нещата, които стават за носене. Не може така, каза Владетелят, да се свети мъдростта му, каква е тази победа без трофеи! Бързо да разровите, вижте там все нещо трябва да е останало!

Ти си ханджийка, знаеш къде е най-верното място да се намери източник на информация. Точно така, и аз отивам да търся местната кръчма, щото една столица ако няма кръчми, каква столица е! Влизам и какво да видя - един от моите войници се кара с един местен за някаква чаша. И двамата вече кьор-кютук пияни, не могат да поделят някаква шарена стъклария! Шум се вдига, кръв се лее, а самата чаша с три капки нещо на дъното – на масата. Взех да я разгледам, много интересна изработка! Оставих ги онези двамката да се поопухат докато аз завивах чашата в едно перде, после ги разтървах. Нали се сещаш, че трофеите са истински само ако вървят с история. Лиснах една кофа вода, дето даже не я бях опитвал, връз туземеца и казвам: сега бързо да ми речеш откъде имаш таз чашка! Той заподсмърча, че му била спомен от едно пътуване, ходил бил в някаква Флоренция и там си бил купил чашка правена в Мурано. Да не лъжеш, казвам му, щото те всички чашки са правени в Шин, дето аз съм ги виждал! А той казва, ако лъжа – да ми падне нос! И носът му взе, че падна, щото той в тази Флоренция не само чашки бил ходил да пробва, ами и разни флорентийски шафрантии, та освен муринската чаша донесъл и още други работи, не толкова естетични за споменаване.

Накратко, взех му чашата и я занесох на Владетеля, като пътьом съчиних легенда. Това била ритулна жреческа чаша, на която са наложени древни заклинания с ужасяваща сила, и ако ръцете на непосветени я докосвали, носът им падал. Докато разказвах тази опашата лъжа, се довлече и онзи побойник от кръчмата, нашият де, и потвърди, че видял с очите си, как един нещастник докато се борел с него за трофея, имал нос, а като само посочил чашата – носът му паднал. Това впечатли Владетеля, да се разраства влиянието му, и тая чаша сигурно до ден днешен се въргала някъде из съкровищницата замотана в перде, ама по-добре така, отколкото някоя епидемия от падащи носове да започне.

Аз си знам, че съм я съчинил историята за жреците, ама чашката наистина е хубава и на мен мира не ми дава, и аз искам да пробвам вино от такава...”

Тук в разказа, който Йохана чу, бе пропусната една част, свързана с флорентийските шафрантии, но като деликатен съпруг, Йоханчо я разказваше само в избрана мъжка компания. Това обяснява и смисъла на типично мъжките клубове – там може да се споделят лъжърдии, които не са подходящи за нежни дамски уши, особено ако към тези уши има други телесни части, държащи дървени домакински уреди с лостови качества. Тъй като сред четящите този разказ има и дами, частта с флорентийките и тук не е записана.

„И така тази чаша мира не ми дава, ще се поболея! Един ден ме вика Владетелят, да се бъде светла мисълта му, и казва, друже, нещо ми се видиш посърнал, да не си пипал онази чаша! Отвърщам му, Владетелю, безгранична е прозорливостта ти, мисля си, защо жреците на едно победено племе да имат такава сила, а за теб да не е достъпна! Позволи ми да отида до тази Флоренция и да измоля за теб една такава чаша!

Повелителят светна като меден таз след като си варил в него сладко и си го изтъркал с пясък след това, и ми нареди да тръгна на поход, даде ми средства и спътници, и аз се отправих към онази чудна страна, в която имаше толкова неизвестни. По дългия път моите делегати се разбунтуваха, а аз нямах такъв сладкодумен везир, като онзи колега, дето ни доведе до тук, и се разбягаха, но аз, нали съм обещал, пък и аз държах касата, продължавах напред. Като пътеводна звезда ми светеше образът на една стъклена чаша, а също така ми светеше образът на Владетелската сабя за изпълнение на държавна поръчка, в нашите краища към тези неща се отнасят с отговорност и сурово е наказанието за изпълнителите.

Няколко пъти сменях подковите на верния си кон, защото се изтъркваха, няколко пъти сменях и верния си кон, защото и той се износваше от употреба. Преминах през много земи, всяка една от които е достойна за отделен разказ. Бях в земите, където мъжете носят портфейлите си на главите си, а жените си боядисват ръцете повече, отколкото очите. Минах през земите на тези, които си носеха сабите криви, седяха още по-криво, но съдеха право, а жените им никой не виждаше. Минах през земите на такива кръвопийци, пред които военните жестокости на моя Владетел бяха като детско неделно училище, а жените на кръвопийците бяха още по-опасни. Минах през земите, в които се считаше за достойнство да намериш запечена хлебарка в кифличката ти, която се сервира със сутрешното кафе, защото тогава знаеш, че главата ти е още прикрепена към раменете ти. Минах през земи, в които готвачите готвеха толкова люто, че дори Императорът на Шин би оценил техните гостби, които кучетата избягваха старателно, ако нещо се пролееше на пода. И ето един ден се озовах сред отбраното общество на Флоренция.

Колкото и добре да бях финансово, сред финансистите на флорентийците аз не можех даже кафе да пия. Затова реших да се поогледам преди да се втурна в купуването на сувенири. А кой най-добре знае кои сувенири си струват – разбира се, художниците-приложници, които ги произвеждат. Понеже смятах да намеря най-доброто от сувенирната продукция, съответно се включих в най-добрата школа, а това се оказа на Леонардо от село Винчи. Много интересен човек,

впрочем, от сутрин до вечер нещо изобретява, нещо скърца, нещо прави, в главата му кипеж пълен, дъската му хлопа съвсем честно, около него кипеж още по-шумен. Един грунтова платна, втори рисува, трети бърка разни боички, четвърти стърже някакви пигменти, пети влачи труп за дисекция, шести готви нещо, ама не се знае какво. Пък и аз местния език толкова бързо не можех да го овладеея, та се налагаше да съм доста внимателен.

Един ден след като бях бъркал пигменти до посиняване, срещам Оле-Мале в кухнята, той основно там се въртеше, и питам за яйца на очи. Аз какво съм попитал, той какво разбрал, но ми сочи едно котле и в него нещо ври, та облаци пара се вдигат. Тамън да се зарадвам, че има варени яйца поне, духвам парата и що да видя: и яйца има, и очи има, и са сварени, но са от най-разнообразни биологични видове. Леонардо искал да изучи структурата на окото, решил, че като всеки белтък то ще се втвърди при варене и хоп в менчето. Същото и с яйцата, не ме питай кой откъде и как ги е отделял. Оле-Малолето явно не ме е запомнил, щото аз тогава ще съм бил много зелен, вероятно.

После се преместих в чертожната, да разчитам с едно огледало на Леонардо писмената, щото никой нямаше толкова азиатско търпение. Олето идваше от време на време да носи на шефа разни работи, аз изключително внимавах от това, което бе донесено на чиния, кое точно е за ядене и кое са лабораторни материали. Той, Олето, не е лош човек, любопитен е за три свраки, ама хич го няма в алгебрата и в геометрията, та затова съм сигурен, че с архитектурата не му е потръгнало. От време на време шефът го пускаше да копира някои неща, за него беше като награда, сигурно му е останало в главата това-онова. Но и в онова студио, предполагам, са плакали като си е заминал.

Интересно беше, но аз трябваше да се връщам при Владетеля, сега да ме питаш защо още тогава не изобразих смъртта си, не зная, може да съм бил по-млад и по-глупав. Леонардо пусна връзка, намери един супер майстор от неговото село уж, който такава чаша ми направи, с инициала на Владетеля, да се множи името му, че чак аз се стреснах. Завихме я внимателно, разпращавахме се с Леонардо и цялата банда и аз потеглих обратно. Нали вече бях минавал оттам, та знаех тайните места, където кракът ми не биваше да стъпва, знаех кои градове следва да се избягват, та благополучно стигнах обратно у дома.

А там пък какво заварих! Първият отделил се от нашата делегация, като се върнал, разказал как ни нападнали свирепи разбойници, току до границата на земите на Владетеля, да се разширяват границите му, как избили всички до крак, той до последно ме защитава, но като видял, че съм изпуснал сетния си дъх, решил поне да донесе вестта за моя нещастен край. Владетелят, Всевишният да го утеши, се натъжил истински, защото действително искал магическа чаша, наредил местните духовници да отслужат една грандиозна служба за душата ми и да спретнат един кенотаф.

Тъкмо откривали кенотафа и ето върнал се втори делегат. Стражниците първоначално се усъмнили, че това е мъртвец, станал от гроба, но след някое и друго бодване установили, че не е и го завели при Владетеля, да бъде безкрайна мъдростта му. Делегатът не успял да се осведоми защо толкова настояват той да е възкръснал и дръпнал една реч за това как в една черна нощ

нашата група била нападната от диви зверове, които разкъсали всички освен него, щото той в това време бил отишъл да донесе вода. Аз съм бил издъхнал от раните си в ръцете му, като съм бил казал да предаде моите думи на верност към Владетеля, дано поданиците му всички са му предани така. Владетелят се почесъл по брадата, плюнал и наредил да тикнат в затвора и двамата делегати докато нещо не се изясни.

Изяснило се, че и двамата лъжат и тамън да ги обесят - ето, пристигнал трети делегат. Той разказал как нас ни били взели за роби едни варвари, които ни подлагали на труд и разни типично мъжки задължения, всички освен мен и той измрели от изтощение, а ние двамата толкова сме били отслабнали, че сме се изхлузили от оковите си. Той ме носил на гръб, но аз по пътя съм бил издъхнал с името на Владетеля на уста. Владетеля, да се съхрани чувството му за хумор, наредил дворцовият писар да извади листа с делегатите, тикнал третия делегат при другите двама и зачакал на гюме.

Дълго ли, кратко ли чакал, но ето, задал се четвърти делегат. В неговия разказ фигурирало преминаването на бурно море, морски чудовища, които отнесли другарите ни, а докато последното морско чудовище закувало с мен, аз съм му заръчал да предаде на Владетеля моите почитания. Делегатът се спасил в една бъчва, която след дълго пътуване спряла на брега и той веднага се запътил да извести всички за тъжния край на делегацията. Искан ли питане, и този делегат отишъл да прави компания на колегите в панделата.

Сега вече забавлението в столицата било пълно. По кръчми и стадиони вървели залагания кой ще е следващият завърнал се и каква ще е неговата история. Местната преса не изоставала, всеки един слух се отразявал в подробности, организирали се конкурси за най-достоверен разказ. Амина после ми ги донесе подвързани, тя ги събирала за татко си. Сред най-колоритните бяха как сме били изпотъпкани от бойни слонове, изядени от скакалци, паднали във вулкан, отнесени от хищни птици, изобщо всякакви небивалици. Естествено това и изиграло лоша шега на залагащите – всички новодошли или просто преминаващи през града научавали за историята и я разнасяли, та делегатите които още били на път, били вече предупредени и изобщо не се вяснали в столицата. Постепенно шумът утихнал, за делегацията се забравило, даже за онези четиримата в затвора забравили, и те от скука измислили около стотина нови игри на карти, домино и „не се сърди, човече“-то.

Един прекрасен ден аз се връщам сам на коня си и чукам на градската порта. Отваря ми стражата и започва да се превива от смях. Аз малко се позачудих, но си казах, че може да им се е видял смешен този италиански костюм, който беше на мен тогава. Отидох си у дома, оставих коня и вече измит, подстриган, избръснат и в нормални дрехи се явих при Владетеля, да е светла тронната му зала. Тук вече всички изпопадаха от смях и едва намериха сили да ми разкажат как поне четири пъти са ме погребвали. Владетелят само дете не изпусна чашата от смях, докато ми описваше нямата сцена при кенотафа. Както и да е, попита какво искам за награда. Аз нали бях сам, какво ми трябва, поисках да освободи онези четиримата, нищо че ме бяха зарязали по пътя, аз карез не държа. Да, ама те не искаха да излизат от затвора вече, щото тамън бяха направили две

неразбиваеми двойки на покер! С тях ходихме после на други походи и от тях по-верни хора нямаше.”

Така завършил разказа за първото пътешествие на Йоханчо. Съпругата му се притиснала до него и свенливо попитала защо не я бил издал, след като разпознал стария си другар по студио. А какво отговорил Йоханчо е тема за по-нататък.

Част Трета: За прекрасната принцеса споменете дума, две...

Прекрасен бил денят, в който делегацията на везира на външните отношения стъпила на родна земя, а още по-прекрасен бил този ден, в който пред тях се извисила столицата на Владетеля. Тъй като предвидливо били изпратили един делегат с най-бързия кон, гражданството вече се било строило по улиците и площадите да види това чудо невиждано, тази еманация на строителната мисъл, този архитект, доведен от далечен край. Владетелят облякъл най-новите си кадифени пантофи, щото не вървяло значимият майстор да бъде посрещан по налъми. Всичките благородни и не толкова Владетелски съпруги били издокарани по това, което всяка една и нейната шивачка смятали за последен писък на модата, владетелските дечица били затворени в долните помещения, а стражниците успели да им вземат фойерверките от Шин и местните яйца държани на топло.

Малолет бил поразен от оказания му прием. След като паднал пред кадифените пантофи на Владетеля, той бил поставен да седне от дясната му страна и живо разпитан за кулите, които е построил. Малолет разказал за последните европейски моди на кръгли кули с издадени архитектурни елементи, за грандиозните замъци на другите владетели, които делегацията била посетила, за архитектурните чудеса, които той лично бил видял по време на международния обмен. Беглото упоменаване на Леонардовото студио произвело на Владетеля неочаквано впечатление. То веднага добавило кредит на странните мрачни разкази на везира на питейната вода, а също така и на Малолет, защото везирът честно бил представил студиото като най-доброто във Флоренция. Това, че архитектът и везирът не се били засекли по време, било лесно обяснимо с краткия период на везиров стаж.

Владетелят, разбира се, си пазел отчетите, особено онези, в които се описвали не само търговските тайни, но и класификацията на флорентийските дами с олекотено поведение и утежнен макияж. Везирът на питейната вода не само бил добър чертожник, но и се бил понаучил на това – онова в рисувателните техники при великия Леонардо, който също не рисувал само ангелчета. Затова отчетите се характеризирали с живописни картинки, които, да кажем, били подходящи за мъжки клуб. Владетелят огледал с досада всичките си благородни и не толкова благородни съпруги и наложници, почесал се по косматото ухо и се оттеглил, като наредил да извикат Амина.

Тук читателят ни ще попита коя е тази източна красавица, която единствено била на сърце на един толкова влиятелен Владетел и какви точно качества я отделяли от легионите дами в двореца. Амина била прекрасна, особено ако намирала време да среше по последна мода рижавия куп къдрици увенчаващи главичката ѝ, очите и били зелени като изумрудите по Владетелската корона, под вежди, чиито арки били застинали в перманентно учудване, малките ѝ розови ушенца не пропускали нищо, което ставало в двореца, а тънката ѝ снага била измамно крехка. Амина имала един съществен дефект за времето си, била ученолюбива, а това за една дама на възраст за омъжване си било голям проблем. Става така понякога, че недъгавите деца са по-любими, заради усилията вложени да се оправи колкото може съдбата им. Случаят бил почти такъв – майката на Амина била първа красавица и от спа-процедури не ѝ оставало време да се погрижи за отрочето

си, което отрано се привързало към баща си. С него никога не било скучно, или някого преследвал, или някого завоювал, или приемал някакви делегации, или изпращал такива. Отначало дребосъчето, което настоявало да има собствен кон преди да стане на възраст за училище, се пречкало на Владетеля. Обаче когато той разбрал, че Амина може да пише по-бързо от дворцовия писар, когото тя била изтормозила да я научи, може да смята по-добре от дворцовия ковчезник, който я научил за да се отърве от нея след като не могъл да се откупи с всичките шарени стъклца на бащините ѝ съкровища, и може да свали на земята най-едрия от охранниците, защото един страстващ чичо в оранжев пищимал ѝ бил показал някои номера неизвестни в местните краища, владетелската бащина гордост взела връх над предрасъдъците спрямо дамския пол. Още повече, че официалният наследник можел да надпие всеки един коняр, включително този, когото подозирали че му е биологически баща, можел за една вечеря да изяде годишната дажба на едно сиропиталище от среден размер, и трети път достроявал харема си. Наследникът наистина бил полезен за други неща, като тестване на бойни колесници. Той бил нещо като приемателна комисия, при това абсолютно неутрална спрямо майстори и материали. Когато търговците довлечали нова колесница, майсторът го слагали отдолу, престолонаследникът се качвал и ако майсторът излезел жив изпод отломките, това си бил негов си късмет. Тази тестова система изключително подобрила качеството на оръжейните доставки. За щастие никой не знаел, че идеята е на сестра му, с която той се погаждал относително, щото някой трябвало да води сметките на всичките му съпруги и наложници.

Амина влязла с леки стъпки, поздравила почтително баща си и попитала защо я буди по никое време, след като на сутринта ще има работа.

- Има нещо специално днес, скъпа моя! – засмял се Владетелят.
- Да не са докарали нови роби и някой от тях да е грамотен? – полюбопитствала девицата.
- Не отгатна! Опитай пак!
- Да, нещо беше шумно около двореца, да не е пристигнал някой пътешественик, който да е чул за някой артефакт в съкровищницата? Хич няма да е навреме, щото там отдавна не сме чистили! – закахърила се девицата.
- Не, не, не кърши белите си ръце, впрочем какви са тези зелени петна по тях? – сачисал се Владетелят.
- Мастило, илюстрирах една хроника днес, но нещо съм объркала рецептата, залепва не само за пергамента, ами за всякаква кожа, но пък ми минаха две порязвания, може да се окаже нещо полезно. Тате, онова за зомбитата си е чиста проба глупост и суеверие, нали се разбрахме!
- Ние се разбрахме, въпросът е дали зомбитата го знаят. Значи се предаваш?
- Предавам се, как може човек да мисли тук, като един легион съпруги, един легион наложници и още по толкова легиони слугини тичат из двореца, тази каменна структура и тя се износва, да не говорим за ушите ми! Как се оправяш с тях, направо не ми е ясно.
- Забрави ги, или ако искаш, може да направим разчистване, да ги пратим на бани, да кажем, ето, Малоле разказа за някакви кални бани, много известни за истерични дами, ще вземем да пратим два-три обоза, какво мисли?

- И тогава ще настане една тишина, какво ще правим, ти нали си падаш по шумничко?
- Това и искам да ти кажа, пратим ги или не ги пратим, тук ще бъде шумничко – днес пристигна архитектът! Значи утре правим панихида по везира на питейната вода...
- Пак ли е умрял? – засмя се Амина. С въпросния везир тя беше в прекрасни отношения, във времето когато той не се запияваше с някоя делегация.
- Така казват, но този път без никаква драматика, пълна скука, умрял в един хан точно преди да тръгнат обратно. Бас държа, че в хана е имало още медовина и не му се е тръгвало, но позицията задължава, а и малкото везирче вярва на всичко, каквото му кажеш. Сигурна ли си, че не искаш да се омъжиш за него, не е съвсем лош.
- Сигурна съм, той е скучен. Значи, имаме вече архитект. Колко добър?
- Трябва да е добър, градът плакал като тръгвали, пък и е учил при самия Леонардо.
- Уау, това е вече добър знак! Ще има за какво да си приказваме. Някой нов учен роб поне не са ли довели за компания?
- Нямали време да търсят, бързали да не стане някой сакатлък с архитекта.
- Речено им е, бързай бавно, ама кой слуша. Добре, тате, искаш ли от мен нещо?
- Ако се сещаш къде са отчетите за Леонардо, бих искал да ги прегледам, да не изглеждам съвсем гол, исках да кажа бос...
- Само за студиото или и за флорентинките? – намигна му Амина.
- Прекалено си умна за девица, това не е от майка ти! Давай всичко, там ще видя!

На следващата сутрин градското население взело бурно участие в панихидата по везира на питейната вода. Тъй като възпоменателните мероприятия в тази държава били въпроведени с обилни възлияния, жертвоприношения и прочие веселби, а за гореупоменатия везир те били нещо редовно и съответствали на високия пост който той заемал приживе, панихидата представлявала нещо средно между карнавал, цирк и шведска маса. На дворецовите готвачи и на жреците им се полагал почивен ден след това, и като цяло везирът и приживе, и посмъртно си оставал популярна личност.

В библиотеката на двореца се било събрало малко, но отбрано общество. Владетелят доволно поглаждал брадата си, Амина си била донесла новите мастила, брат й – новата си съпруга, а везирът на външните отношения спял спокойно на трона, с който била подпряна вратата. Дългата работна маса била покрита с чисто нов папирус, а закуските и напитките били сервираны на помощните пюпитри. Малолетният разглеждал с интерес колекцията книги и търсел къде би могъл да бъде тайният изход, освен през огнището, в което горял буен огън, защото надвечер в двореца било усойно.

- Ами да пристъпваме! – подканил присъстващите Владетелят. Малолетният с обречен вид се доближил до чертожната маса. От пътешествието той бил заякнал, типичната му северна бледност се била сменила с равномерен степен загар, на фона на който сламенорусите му коси и светли очи се откроявали благоприятно, а носът му, приличащ на картофче, бил изпъстрен с лунички, сякаш си бил изтръскал неправилно перото. На Амина и трябвал само един поглед в треперливата

светлина на свещите за да се влюби безпаметно. Което било доказателство, че и най-умната си е малко проста, но през тогавашните времена още не било записано в литературната история. Същият този поглед ясно различил объркването на набедения архитект.

- Почитаеми Татко, ти вероятно искаше да кажеш, че ще пристъпиш към разясняването на проектната идея? – сладко пропяла Амина, стрелвайки зелените си очи към Малолет с недвусмислено предупреждение „Стой и слушай!“ За честта на момъка трябва да се каже, че това послание било безпогрешно разшифровано.

- Да, да, всъщност може би да повикаме и Престолонаследника да каже тежката си дума! – Владетелят погледнал към дивана, където Престолонаследникът нещо шепнел в ухото на дамата на сърцето си за тази седмица. Вероятността той да каже нещо смислено в тази поза клоняла към височината на краката на дивана, то ест към абсолютната нула, защото поради размерите на височайшата особа диваните отдавна се произвеждали без крака. – А може би това ще бъде мой дворец, а той после ще си построи нещо по негов си вкус!

- Вашето желание е закон за мен, - поклонил се учтиво Малолет и смело грабнал едно перо. Той поне можел да пише, а проектната идея била думи, думи, думи.

- Значи, кули, много кули, да има къде да бленуват девичките, че аз имам няколко стотин, - Владетелят се съсредоточил във видението си, без да забелязва смъртната бледност по лицето на младия мъж. – После, тераси за драматични срещи, раздели, вечери, екзекуции, такива работи. Нависоко, да не може никой да стигне до тях. Впрочем, целият дворец ще бъде построен на ей онзи връх, най-отгоре. После, няколко пирамидални вътрешни структури, за висящи градини,

- Почитаеми Татко, ти вероятно искаше да кажеш, че ще пристъпиш към техническите спецификации.

- Да, да, всъщност може би ти можеш да ги изложиш както снощи се договаряхме! – ловко се измъкнал Владетелят.

- Разбира се, но ми се струва по-подходящо да започнем това утре на светло, тъкмо господин архитектът ще има възможност да направи първите топографски замервания направо на хълма. Брат ми, ти ще дойдеш с нас, нали така?

Престолонаследникът се отлепил за малко от дамата на сърцето си и погледнал Амина. Тя била любимата му сестра, което значело много за човек, който имал няколко стотин сестри, и това само официалните. Освен това Амина била измислила тази идея, че било знак на голяма почит някой от поданиците да бъде ощастливен с булка направо от харема на Принца, и ако се съдело по взаимодействието с девичката на дивана, скоро щяло да има нов щастливец младоженец.

- За какво съм ти, малката? – попитал той братски.
- Как за какво? Ами ако не ми харесва разположението на някое дърво, аз да не би сама да си го изкоренявам, а и ти трябва да си поддържаш формата.
- А каква форма ще има за мен лично? – намигнал момъкът.
- Кръгла, с орехи, и този път ще ти я направя лично! – засмяла се сестра му.
- Уфф, става! А то на човек зъби няма да му останат от всички готвачки, които си изпускат пръстените в коя каквото готви. Вчера в яхнията имаше чак два! Направо ми е писнало да си проверявам чинията с металотърсач всеки път като седна да обядвам.

Слънцето багрело в златно хълма, към който трополели неколцина конници. Най-отпред яздели владетелят редом с Амина, следвани на почетно разстояние от група телохранители, а завършвала процесията една учудваща двойка. Малолетният бил възседнал обичайния си кон, чиито дисаги били натоварени с пергаменти, а на една ръка разстояние по-назад Престолонаследникът зъвършвал ариергарда. Когато архитектът се опитал да кривне от пътя, братът на Амина се пресегнал и хванал юздите на коня му. Двете животни заковали на място.

- Виж сега, дай де не се караме! Тате иска дворец, значи ти строиш дворец! Това, че не можеш, на Амина ѝ е ясно, обаче на теб не ти е ясно, че тя може. Да си говорим по-мъжки! Ти няма да ѝ пречиш, аз няма да те тупам. Освен това, тя рече снощи, че те харесва. Но по нашите краища човек първо строи нещо за живеене, а после се жени, така че докато не построиш проклетия кокошарник, пардон, дворец, мърдане няма. Щото твоят кон не може да бяга толкова бързо, колкото моят кон, даже когато аз съм седнал на него. Значи, разбрахме се!

Малолетният може и да не бил най-способният сред архитектите. Но имал дълга практика в оценяването на възпитателните методи и хората, които ги прилагали. Затова мълчаливо кимнал. Ръката, която до тогава спокойно държала конската юзда, го потупала по рамото с разбиране.

- Амина е добро момиче, късметлия си ти, да видиш на мен за какво ми се налага да се женя! За татко пък да не говорим, сам ще се убедиш. Хайде, пришпорвай тази въшка и да ги настигнем, че огладнявам нещо, а те носят обоза.

Тук ние ще пропуснем обичайните подробности относно строежа на приказния дворец. Съседните племена с удоволствие изпращали наряди от временни роби, защото владетелят твърдо вярвал, че хранени хора работят по-добре от нехранени. Престолонаследникът се занимавал основно с разчистване на терена от дървен материал, трошал камъни и изобщо бил примерен, защото по този начин хем се отървявал от всичките си съпруги с идеята за граждански и синовен дълг, хем бил в прекрасна физическа форма, което неимоверно облекчавало живота на коня му. Амина не само начертала всичките чертози, ами и успявала да надзирава строежа, тъй като обяснила на баща си колко много има да се учи от новия архитект. Де що имало вътрешни дизайнери по царството, били разграбени от придворните дами на първо четене, та се наложило да се внасят от чужбина. Владетелските съпруги дотолкова се били вживяли в съревнованието коя ще устрои покоите си по-разкошно от другата, че дори не забелязали пристигането на кервана със свещените крокодили, за които било построено временно езеро, докато бъде завършен защитният ров. Това дало възможност на свещените животни да се адаптират в условията на липса на конкуренция. Жреците изначално се били обидили, че центърът на двореца е тронна зала, а не място за жертвоприношения, но при вида на кулите, от които можело да се хвърлят жертви, се успокоили, че безработицата няма да засегне стройните им редици и колони. Легиони от ковачи, шивачи, дърворезбари, мебелисти, тапицери и бояджии вървели след легионите от каменоделци, тухлари, кермидаджии и майстори на мистрията.

Всичко си вървяло по план, но както капките вода се събират в ручейче, а ручейчето пълни реката, в неархитектурния светоглед на Малоле започнало да се оформя едно смътно подозрение. Тъй като общо взето той нямал много за правене, той наблюдавал как Престолонаследникът целенасочено обезлесява два участъка разположени радиално в строго съответствие с един малък чертеж, който Амина не показвала другаде, освен на изключително интимните вечери с участието само на баща си и брат си. На Малоле му се струвало подозрително защо при всичките камънаци наоколо владетелят настоявал са се изсичат блокове от и без това острия хълм, на който се граждал двореца, уж за да не се носят отдалеч. И защо от личната тераса на владетеля така добре се виждал падащият дървен мост, който щял да бъде единственият вход и изход в двореца? Да, разбира се, в момента на това място имало широк и здрав каменен път, но планът включвал околоръстен ров, който бил новото жилище на свещените крокодили, спазарени в една гореща страна. Всичките тези мерки правели дворецът непристъпна крепост наистина, но някъде дълбоко в душата на архитекта някои детайли стърчали от идиличната картина като конски косъм от недобре разбъркан хоросан.

Един ден пристигнал огромен отряд от роби от Шин. Не че по мерките на Шин отрядът бил толкова голям, но по местните мащаби бил внушителен. На Амина и провървяло двойно – една от робините била не само грамотна, но и разбрана. Двете девойчета веднага се разбрали, въпреки че новата ѝ дружка била чернокоса и ако ѝ предложили да се накъдри, вероятно щяла да се разстрои. Това било едно от онези инстинктивни приятелства, които били по-здрави от хоросан с белтъци – двенките били любознателни и имали какво да си разказват една на друга, като се почне от роклите и се свърши с хвърчилата. Робинята от Шин била голяма майсторица на тези летящи змейове, у дома била похабила куп оризова хартия и затова братята ѝ благоразумно я били пратили в странство. Това не разрушило обаче любовта ѝ към странните форми и експериментаторския ѝ дух. Амина се опитвала да помогне на робинята в конструирането, но работата се задвижила истински, когато Малоле, възхитен от красотата на творението им, го моделирал малко според това, което бил научил от великия Леонардо. Когато новомоделираният змей се зареял над почти завършения дворец, Амина се усмихнала малко загадъчно. Малоле си спомнил онзи дамски портрет, дето Леонардо го завършвал сто години, и то защото моделът позирал само на него, и проумял някои неща от живота.

Работата по двореца вървяла към завършване. Тук-там се чували още някои звучни дюлгерски ругатни, но това било повече про форма. Основните отряди роби си били заминали с тъга по редовния начин на живот и добрата дворцова кухня. Шивачките поръбвали последните завеси, декораторите премествали последните вази, несметно число особи търчали между стария дворец и новия, носейки или влачейки различни непотребни предмети. Даже хазната била пренесена, след като Амина инвентаризирала предметите в нея. Малоле се опитвал да настоява любимата му да не се претрепва, а да се заеме с устройството на собствените си покои, които били обезпокояващо модерни – изчистени от абсолютно всякаква декорация, белосани, вградените шкафове празни, само едно легло и една огромна маса с работни чертежи показвали, че някой все пак ги обитава. Сигурно е някаква тенденция, мислел си Малоле, защото покоите на

Престолонаследника били декорирани в същата гама и със същата пестеливост, като там основен декоративен елемент били конските сбруи. Престолонаследникът имал слабост към коне, които не се чупели под него. Малкото му хергеле било плод на грижлива селекция, основана на естествения отбор – конят или издържал, или отивал на луканка. Оцелелите коне получавали царски условия и съответни сбруи. За да не се изкушават конярите, Престолонаследникът си държал такъмите на една ръка разстояние.

Било привечер и Амина си пиела кумиса на терасата на старото си жилище, откъдето новият дворец се виждал във всичкия си блясък. Малолетна си наляла втора чашка арак, което количество било достатъчно да гътне голяма част от местното население, и седнал до принцесата.

- Доволен ли си? – попитала младата дама.
- Това е повече въпрос към теб, ти го проектира, ти го надзираваше, ти го доведе до този успешен край! За твое здраве, мила моя! Толкова е жалко да се погубва такъв искрометен талант след само един дворец!
- Ще ти е мъчно ли да го напуснеш? – попитала Амина.
- Защо, толкова бързате да ме пратите обратно у дома? Мислех, че ме харесваш!
- Не се цупи преди да си чул всичко! На мен ми е омръзнал този дворцов живот, писнало ми е от тези интриги, клюки, и изобщо искам кариера! Освен това искам да видя други земи и народи, а не мога да си взема двореца с мен в Италия, нали така! Затова питам, дали си готов да дойдеш с мен или предпочиташ да останеш тук на топло и сигурно?
- За теб съм готов да дойда до края на света! Стига да ме искаш за компания, разбира се!
- Решено, ще го кажем на татко утре на обед!

Друга една двойка също размишлявала по въпроса за далечни пътешествия. Робинята от Шин бродирала една кърпичка за Престолонаследника и си пиела вечерния чай, а той си пиел вечерната кана мляко.

- Няма начин! Ако искаш да се ожениш за мен, трябва да поискаш ръката ми от тати!
- Ама тати ти е на четири дни път с камили оттук!
- Все едно! Трябва да се види, че си дошъл да ме искаш, иначе каква е тази работа, аз съм честно момиче!
- Е, за това може вече да се спори, но нали още никой не знае! Добре де, идвам, искам те, дават ми те официално, три дни ядене и пиене, а после? Тук обратно в двореца? Сред всичките тези принцеси? Цялата тази дандания доживотно? Виж татко – той от походи не се свърта въщи, да не ги слуша, да не мислиш, че му е за походите!
- Да, тежка е царската корона... Ти какво би искал да правиш?
- Ако честно, искам да мога да си гледам конете, хайде и едно хергеле дечица може, но малко. И то някъде, където има по-малко жегга, по-добра трева и изобщо.
- Ще ти трябва начален капитал...
- Татко ще ми даде, а ако не ми даде, ще минем отнякъде и ще опоскаме едно средно царство. Утре ще му кажем на татко на обеди!

На следващата сутрин каменоделците изучакали изцяло каменния мост, който свързвал новия дворец и пространството отвъд рова. Свещените крокодили били преместени в постоянното си жилище и почетени с големи жертвоприношения направо от огромния дървен мост, който бил спускан и вдиган със специален механизъм и впечатляващи вериги. Амина побесняла, когато видяла как жреците не се отнасят с дължимото почтение към нейната работа по импрегнирането на грамадните талпи с най-отбрани смоли и разтвори против гъбички, дървояди и синьо гниене. За всеки случай след като те приключили, тя сложила още един слой лак по рецептата на робинята от Шин, което се оказало критично съвсем скоро.

На интимната вечеря в деня преди голямото пиршество по случай тържественото откриване на замъка на владетелската маса седнали само петима: самият владетел, Амина с Малоле и брат ѝ с робинята от Шин. Престолонаследникът разказал на баща си и сестра си за плановете да отиде да иска ръката на дамата на сърцето си, а после да забегне. Малоле също изложил техните планове с Амина, макар малко да се боял от гнева на владетеля, особено след като Престолонаследникът рекъл:

- И да не си помислиш, че ще ни спреш, тате!

Обаче възрастният човек се засмял с разбиране.

- Правилно сте решили! Това наследствената монархия тук вече не е онова, което беше! Трябва да поддържаш харем, да трупаш богатства, да търчиш непрекъснато и за какво всичкото това? Освен че ти излиза лошо име, ами непрекъснато някой те дебне да ти спретне държавен преврат! Изобщо няма да ви спирам, ами тръгвам с вас! Е, не точно с вас, да не ви преча, но и аз си вземам багажите и друм да види.
- Но къде отиваш, татко, на твоята възраст е достатъчно късно да се усвояват нови професии! – угрижено попитала Амина. – Пък и обоза с владетелките...
- Никакъв обоз с владетелки! Нито една! Даже майките ви не смятам да вземам! Вие ако искате, вземете си ги сами! Аз отивам като свободен човек! Смятам първо да посетя Везира на питейната вода, предполагам, че там, където е, му е добре, иначе досега да е възкръснал, а той разбира от хубаво. После ще видим. Ако искате да ме видите, Малоле знае къде е. Ревматизмът в коляното ми казва, че утре е прекрасен ден за пътуване.
- Брат ми, ще можеш ли да изнесеш незабелязано хазната и моите книги? – делово се осведомила Амина.
- Разбира се! Ще кажа, че отивам на пазаруване, пък и все пак аз съм Престолонаследник.
- Става! Ти обаче трябва да вземеш също така всички коне, не само твоето хергеле, щото иначе може да ни настигнат и да ни върнат! – владетелят бил вещь във военното дело.
- Вие как ще се измъкнете тогава?
- Ние ще отидем на разходка, да се полюбуваме на замъка отдалеч, в перспектива, нали така, архитекте? А ти ще ни чакаш на края на гората.

- Утре е сряда, робините не могат да ходят на разходки, - почти се разплакала робинята от Шин.
- А, не, ти ще си вече излязла към това време! Престолонаследникът обикновено носи със себе си две бъчви вино за из път, дори когато ходи да играе карти отсреща в кръчмата, значи ти в едната, в другата вино, ако случайно някой реши да пробва, - бързо мислел бъдещият й свекър. – Колкото по-малко подозрения, толкова повече време за отдалечаване! Веднъж да стигнем до реката в края на царството, там вече ще ни загубят дирите!
- Кой каквото има за носене, да го дава сега, че утре ставам много рано! – предупредил Престолонаследникът. – До първата прилична странноприемница има близо ден път!
- Вървете се стягайте тихичко, а пък на мен ми пратете везира на външните отношения, че имам да го питам разни работи! – владетелят бил напълно наясно с отсъствието на картографски качества у Малоле и предпочитал да научи повече подробности от първа ръка.

Тук читателят ще срещне отново един стар познайник – везира на външните отношения. Оказаните му почести във връзка с намирането на архитект вече му се стрували недостатъчни, опитът му да се сроди с владетелската фамилия и да получи повишение по линия на съпругата си се увенчал с неуспех, защото Амина отказвала всякакви ухажвания и се била прилепила към архитекта като бодлив пустинен репей към кучешко ухо. Везирът със завист гледал израстването на величествения дворец, великолепието на чертозите, даже надникнал в хазната при пренасянето й да се убеди, че владенията са финансово стабилни. В макиавелиевия му мозък бавно и неумолимо се оформял план за дворцов преврат.

Аудиенцията при владетеля в часа на вечерното питие доляла последната капка в неговия подозрителен характер. След като няколко часа търпеливо разказвал за негодите по пътищата, за местоположението на кръчмата, в която Везирът на питейната вода бил изпуснал сетния си дъх и прочие детайли, везирът бил твърдо убеден, че владетелят го подозира в нещо. Гузен негонен бяга, а везирът отлично си спомнял за уговорката с колегата си. Време било да действа.

Единственото възпиращо обстоятелство бил Престолонаследникът. Неговата исполинска сила била обект на завистливи погледи сред мъжкото население и драматични въздишки от страна на дамското. За късмет на всички колосът бил добросърдечен, което го правело неподходящ за владетел според везира, но пък му осигурявало всеобща любов, като почнеш от дворцовите болонки и свършиш с хергелето му от бойни коне. Трябвало да се измисли начин той да бъде отстранен от двореца поне докато се смени властта. Един от везировите шпиони, който работел в кухнята, се промъкнал тайно през нощта и му разказал, че Престолонаследникът се кани да ходи на пазар и си е поръчал за рано сутринта храна като за две армии. Сигурно се канел да ходи на някой по-отдалечен пазар, защото иначе за какво му била толкова луканка и сухарчета? Решението било взето, оставало везирът да се убеди, че владетелското чедо е отвъд моста.

На сутринта везирът се събудил от шум в двора. Когато дотичал по нощница, Престононаследникът бече бил подкарал хергелето към изхода.

- Рано сте станали, Ваше Височество! – везирът сънено потъркал очи. – Къде е вашата делегация?
- За какво ми е делегация, аз отивам на пазар, само ще ме бавят, я това да видим, я онова, я да се попечем на плажа, я да се изкъпем в тези бани, не ми трябва за търговските преговори. Хайде със здраве и да речеш на татко, че всичко, дето ми е поръчал да взема, съм го взел както го е казал.
- Лек път, Ваше Височество, дано ясно слънце го озарява! – възкликнал с удовлетворение везирът и потъркал доволно ръце. Можело да си легне обратно, кой спряга преврати преди закуска! Но преди това останал да догледа как се вдига огромният мост. Скърцането на скрипеца било музика в ушите му! Първите слънчеви лъчи играели по звената на веригите и везирът постепенно се разсънил. Когато мостът се затворил и го заключили, превратаджията дал сигнал на верните си дворцови служители и се заизкачвал по парадните стълби към владетелските покои.

Докато чакали Престононаследника да изпрати уговорения димен сигнал от другата страна на гората, владетелят, Амина и Малоле си пиели сутрешния чай и похапвали лека закуска на най-горната тераса на двореца, облечени в пътнически дрехи. На вратата на покоите се почукало по начин, не предвещаващ нищо добро.

- Кой тропа в този ранен час? – попитал владетелят.
- Ваше Бивше Величество, ако ни предадете ключа от съкровищницата, ние вероятно ще ви оставим жив още малко! – извикал везирът. – Армията е с мен, харемът е с мен, вие сте отстранен от властта!
- Това ли било? Хранил съм змия в пазвата си! С агнешко печено, пресен хляб и червено вино! И пресни зеленчуци! - спомнил си снощното меню на аудиенцията възрастният владетел. – Като толкова искаш, ето ти ключа, да не кажеш после, че не съм се подчинявал на народната воля!

Ключът бил пхнат в процепа за писма. Заговорниците щели да се понесат мигом към хазната, но се наложило да се разберат кой да пази вратата. Никой не искал да остане на пост, защото си мислел, че другарчетата му ще го прецакат в избора на най-доброто от съкровищцата.

Белият пушек вече се виждал и било невежливо да се закъснява. Докато владетелят барикадирал вратата с всичко, което му видели очите, Амина и Малоле скоростно изработвали три огромни хвърчила от подръчни материали. Копринените завеси били изработени от един от местните дизайнери, който бил стажувал в Индия, и се отличавали с разнообразие на цветовете. Затова хвърчилата се получили доста ярки, а после все така ги правели. След ускорения курс по управление на немоторно летящо средство владетелят довякъл три от парадните си костюми. Той бързо напъхал в тях по една възглавница, по един крак от маса и по един бронзов свещник, след което с помощта на Амина и Малоле метнал чучелата в рова при крокодилите.

- Сега е въпросът ние да не отидем на същото място! Хайде, малката, показвай как!

- Ти си най-храбрият баща, каквото и да се случи! Нали не ти се вие свят?
- Не, но давай по-бързо, сигурно онези там вече са намерили че няма какво да намират! – засмял се възрастният човек.- Предполагам, че ще се втурнат след брат ти! – Някъде в далечината се чувало скърцане на скрипец.
- Това не трябва да се допуска! Малоле, огледалата ми, трябва да са в моята пътна кошница! Добре, че реших да ги взема с нас!

Амина извадила няколко параболични огледала, над чието полиране тя дълго била работила. Малоле се засмял като дете, което току-що е получило захарно петле, защото той бил чел още във Флоренция за флотата, която била подпалена при Сиракуза. Той винаги смятал този разказ за митология, но дамата на сърцето му била уверена, че методът ще сработи. Амина и Малоле уловили по един слънчев лъч и ги насочили в средата на отлично просмоления мост, покрит със свеж лак. Преди могъщите вериги да успеят да свалят съоръжението до средата, единственият изход от замъка вече горял с пълна сила. Лаковата смес от Шин придавала хипнотизираща красота на пламъците и докато везирът и неговите съучастници стоели със зяпнали уста, горящите отломки се посипали над главите на мирно плаващите свещени крокодили.

- Обрахте ми точките, малките, сега давайте да се измъкваме! – напомнил владетелят и затъкнал любимата си кама в пояса си. Той внимателно бил оценил системата от връвчици, с която се управлявало неговото хвърчило. Като всеки образован владетел, той знаел за начина на бърза разправа с възли, показан от един Александър, който впоследствие доста объркал добросъседските отношения на няколко държави.

Дългогодишната мечта на Малоле, която била посята от един чертеж на великия флорентинец, добила реалност посредством изтънчената философия и работни умения на робинята от Шин и здравата математическа база на Амина. Трите хвърчила не само прекрасно пренесли своите пътници над рова с крокодилите, но с малко помощ от горещия поток от моста ги закарали почти до края на лентата, която Престолонаследникът предвидливо бил изкоренил по плана на сестра си. Там вече ги чакали бързи коне, добро настроение и нови приключения.

В това време везирът и неговите съобщници ударно разбивали барикадата зад вратата на владетелските чертози. Те дружно проклинали детронираното величество, което независимо от зрялата си възраст, показвало завидни тактически умения, а също така психологически им действало с гробното си мълчание. Никой не можал да намери Амина, нито архитектът им попаднал, макар че него го търсели усърдно да пренаправи моста. Било вече привечер, когато и последното портманто паднало и открило на съзаклятниците достъп до терасата. Там нямало никой, а масата била наредена като за трима. Някъде дълбоко долу в рова се мерджелеели три безглави тела или поне това, което приличало на тела, наобиколени от сериозно ядосани крокодили. Свещените животни имали пълно право да са изнервени – първо огнен дъжд по материала за дамски чанти, после един от тях си счупил два зъба, когато по невнимание захапал чучелото в розово и попаднал на свещника, който го държал полупотънало.

В главата на везира започнали да се прокрадват смътни подозрения, че ако някой е готов да се приземи в ров с крокодили след необезопасен скок от няколкостотин метра, то работата от която бяга, може би не е точно въплъщение на идеалната служба. Тези подозрения продължили да се избистрят с ужасяваща скорост през следващите дни, когато като главен организатор везирът бил залят с верноподанически молби, харемни писъци, съветнически наставления, жречески молитви и прочие съмнителни удоволствия, които съпътствали живота на един владетел. Но това е вече тема на друга приказка.